

Sosyalist Liseliler

Eğitim Çöktü, Baraj Düştü!

AKP'nin Gençliğe

Sus Payı TUTMAZ!

Merhaba

Dergimizin 29. sayısı ile beraber yeni bir eğitim-öğretim dönemine giriyoruz. Bir önceki sayımızla beraber pandemiden sonra ilk basılı sayımızı çıkartmış olduk. Meydanlarda, alanlarda liseli gençlik olarak eşitlikten, laiklikten ve bağımsızlıktan yana taleplerimizi yükselttik. Şimdi liselerimizde ilk dönem açılırken Sosyalist Türkiye'ye olan inancımızla dergimizi liselere taşımaya hazırlanıyoruz!

Son dergimizi çıkarttığımız yaz aylarında ülkemizde orman yangınları, seller, felaketler eksik olmadı. AKP'nin yağma, rant ve yolsuzluğu; ülkemizde sellerde yüzlerce insanımızın boğulmasına, ormanlarımızın yanmasına, yerleşim yerlerimizin zarar görmesine ve yok olmasına sebep oldu. Yapılan üniversite sınavlarında gençliği, geleceksizlik ve işsizliğe sürükleyen AKP başarısız oldu. AKP bu başarısızlığı ek yerleştirmeleri açarak telafi etmeye çalıştı. Paranın saltanatı altında, kadın düşmanı yobazların altında ülkemiz günbegün zarar görmeye devam etti.

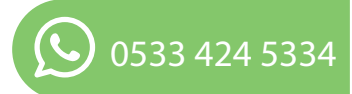
Bu karanlık tabloda yalnız değilsin sıra arkadaşım; yan sıranda, önünde, yan sınıfında, kantinde, kütüphanede, meydanlarda biz olacağız. Bizler ise açılan okullarımızı bitmeyen, tükenmeyen bir kurtuluş umuduyla karşılıyoruz! Gericiler yobazlara, patronların staj sömürüsüne, kadın düşmanlarına ne ülkemizi ne liselerimizi bırakmaya hiç niyetimiz yok!

Liseli gençlik olarak ne patronlara ne de tarikatlara okullarımızı teslim etmeyeceğiz. Şimdi gün, liselerde yeni bir ülke mücadelesini yükseltmek için doğuyor. Laik ve bilimsel, parasız ve eşit bir eğitim; sömürsüz, sınıfsız sosyalist bir Türkiye mücadelesi için sınıflarımıza ve sıralarımıza hoş geldik.

1,5 senedir liselerden uzak mücadelemizi, okullarımıza taşımamanın sevincini yaşıyoruz. Artık vakit AKP'nin ve kapitalist düzenin gericiler cemaat ve vakıflarına, ezberci ve rekabetçi sınavlarına ve geleceğimize göz dikenlere karşı mücadeleyi yükseltme vaktidir.

İçindekiler

Gündemde Kalanlar.....	3
Memleket - Memlekette Eğitim: Bize Yeni Bir Ülke, Yeni Bir Cumhuriyet Gerek!.....	4-5
Eğitim - Kimin Başarısızlığı? Başarısızlık Öğrencide mi?.....	6-7
Kızıl-Kara - Dünya Halklarının Dostu Küba, Dünya Halklarının Düşmanı Emperyalist ABD.....	8-9
Anlatıyoruz - Anlatıyoruz: Diyalektik Materyalizm.....	10-11
Tarihten İzler - 12 Eylül 1980: Tarihin Kara Günü.....	12-13
Sosyalist Liseliler'den - Sosyalist Liseliler'den Mesaj Var!	14
Sizden Gelenler - Hangi Kaynaklarla Eşit, Parasız ve Bilimsel Eğitim Elde Edebiliriz?	15

GÜNDEMDE KALANLAR

1

AKP'li Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, orman yangınlarının yaşandığı bölgelerden Marmaris'te yaptığı "inceleme"lerin ardından bölgede kendisini dinleyen kalabalığa konuştu. Erdoğan, konuşmasının ardından buradaki kalabalığa da Artvin ve Rize'deki sel sonrası yaptığı gibi halka çay fırlattı.

2

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk istifa etti, Selçuk'un yerine Bakan Yardımcısı Mahmut Özer atandı. Ziya Selçuk'un açıklamasının ardından liselilerden açıklama geldi. Liseliler yaptıkları açıklamada Ziya Selçuk'un çetelesini dökererek "Ziya Selçuk'u affetmiyoruz!" dedi.

3

Komünistler, Bakan Pakdemirli, Orman Genel Müdürü Karacabey ve THK kayyumu Aşçı hakkında görevi ihmal suçlarından savcılığa suç duyurusunda bulundu. TKH Genel Başkanı Aysel Tekerek ve parti heyeti Çağlayan Adliyesi'ne giderek yangından ve alınmayan önlemlerden sorumlu bürokratlar hakkında suç duyurusunda bulundu.

4

Üniversite öğrencisi Gülendam katledildi. Antalya uzun bir süredir kayıp olan Azra Gülendam Haytaoğlu'nun cinayete kurban gittiği anlaşıldı. Üniversiteli kıza evinde tecavüz edip boğarak öldüren ve banyoda 5 parçaya ayırıp valizle ormana gömen emlakçı gözaltına alındı.

5

AKP'nin ormanları ve kıyıları yağmaya açacak kanunu meclisten geçti: İyi Parti kabul oyu verdi, diğer partiler oylamaya katılmadı. Muhalefet ret oyu vermedi orman ve kıyıların yağmalanmasının önü açıldı. 'Turizmi Teşvik Kanunu' ile bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun' oylamasına muhalefet partilerinden çoğu ismin katılmadığı ortaya çıktı.

6

Faşistler tarafından 22 Temmuz 1980 yılında öldürülen DİSK'in Kurucu Başkanı Kemal Türkler, katledilişinin 41. yılında mezarı başında düzenlenen törenle anıldı. Türkiye Komünist Hareketi (TKH) üyelerinin de yer aldığı anmada Kemal Türkler, "Kemal Türkler Ölümsüzdür!", "Kemal Türkler Kavgamızda Yaşıyor!", "Katillerin İpleri Sermayenin Elinde!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları ile anıldı.

7

Uzaktan eğitim ile geçen bir eğitim-öğretim döneminin ardından İTÜ, yurtların kapılarını %15 zam ile açıyor. İTÜ Burslar ve Yurtlar Koordinatörlüğü açıklamasına göre 2021-2022 eğitim-öğretim döneminde geçerli olacak İTÜ yurt fiyatlarına %15 zam yapıldı. Pandemi dolayısıyla 2020-2021 eğitim öğretim yılını tamamen uzaktan eğitim ile tamamlayan İTÜ, 2019-2020 eğitim-öğretim döneminde de yurtlara %15 zam yaptığı; yeni zamlarla birlikte yaklaşık %30 zam yapıldığı dikkat çekti.

8

Çayırova'da bir fabrikada bir işçinin tacizine uğradıklarını iddia ederek yönetime şikayette bulunan iki kadın işten çıkarıldı. İşçiler fabrikanın önünde eylem başlatırken, "Biz, 'Bir taciz var' diye şikayette bulduk ama tacizciden önce işten atıldık. Buna karşı olup, bizim yanımızda duran arkadaşlarımızı da işten attılar." dedi. Fabrika yönetimi ise 4 işçinin performanslarının düşük olması nedeniyle çıkarıldığını ileri sürdü.

Memlekette Eğitim: Bize Yeni Bir Ülke, Yeni Bir Cumhuriyet Gerek!

Türkiye’de eğitim sorunu Türkiye tarihinin büyük bir kısmı boyunca tartışılan ve hala çözülemeyen bir başlıktır. Çözülmemesinin sebebi ise düzenin ve temsilcilerinin bu sorunu çözmek amacıyla daha biçimsel adımlar atması ve ana sorunun her biçimsel değişiklikte daha ciddi bir şekilde ortaya çıkmasıdır. Bu durumun sonucu ise öğrencilere zarar verilen bir tabloyu oluşturuyor.

Bu tartışmaların yanı sıra düzenin kendi çıkarları uğruna gençlere dayattığı eğitim ve buna karşılık gençliğin verdiği mücadele pratiklerinin de tartışma konusu olduğunun altını çizmek gerekir.

Bu tartışmaların kendisini sadece bir eğitim, müfredat, kampüs, sınıf gibi alanlara indirmek ise yukarıda bahsettiğimiz biçimsel değişikliklerle kalacaktır.

Bugünkü eğitim sisteminden yarar alan sıra arkadaşlarım; dünden bugüne eğitimde yaşanan tüm sorunlar yaşadığımız memleketin ve dünyanın sorunudur. Bu bağlantıyı iyi kurmamız gerekiyor. Çünkü yıllardır olduğu gibi eğitimdeki her sorunda sadece bakan değiştirerek veya sınav sistemini değiştirerek bizi susturacaklar ve sorunların kendisi tekrar tekrar karşımıza çıkacaktır.

AKP’nin 20 yıllık iktidarı, aslında bu soyut durumu bize somutlayan en iyi örnek olarak karşımızda duruyor. AKP, kapitalist-emperyalist sistemin partisidir. Tam anlamıyla bu düzene entegre olmuş ve kökeni olan gericiliğe sınımsız sarılmıştır. Patronların istediği gibi özelleştirmeler artırılmıştır. Bu özelleştirmeler cumhuriyetin kurduğu fabrikalardan, eğitim ve sağlık gibi tüm alanları kapsamaktadır. En temel insani ihtiyaçlarımızı sağlayan kurumları, o kurumlar insanların vergileriyle işlemekteyken, patronlara kar elde etmeleri için vermiştir.

Patronların çıkarlarına hizmet etmesi sadece özelleştirmeler ile değil izlediği politikaları da şekillendirmiş ve bizlerin yaşamına tamamen etki etmiştir. Geçtiğimiz senelerde sınav tarihinin bir ileri bir geri alınması sadece turizm patronlarının karının bizim geleceğimizden önemli gördüğünü göstermiştir.

Emperyalizm kible yapılmıştır. ABD’nin çıkarları uğruna Türkiye aparat işlevi görmüştür. Emperyalizmle olan işbirlikçiliği sadece askeri düzeyde değil, ekonomik olarak da işlemektedir. Ülkemize yabancı sermayenin girişinin özelleştirmelerle önü açılmıştır. Bu durum işçilerimizi yerli patronun sömürmesinin

yanı sıra yabancı patronun sömürsünü de eklemiştir.

Gerici hat safhadadır. Laikliğe saldırılar artmış; İstanbul Sözleşmesi’nden çıkmış, eğitim müfredatı gericileşmiş, daha da ileri giderek kadın üniversiteleri tartışmaları açılmıştır. Kadın ve erkeğin eşitliğine inanmadıklarını açık açık söylemişlerdir. Piyasacılık, emperyalizmle iş birliği ve gerici AKP’nin temsil ettiği başlıklardır. Bugün yaşadığımız ekonomik ve siyasal kriz ise bu üç başlığın çıktısıdır.

Ekonomik kriz; işsizliğin artması, enflasyon ve hayat pahalılığı, döviz kurunun yükselmesi ve bu durumdan aşırı etkilenmenin sebebi AKP’nin piyasacı ekonomi politikalarının ürünüdür.

Suriyeli ve Afgan mülteciler sorunu ve AKP’nin gerici karakteri ise bugün emperyalizmle olan iş birliği ile oluşmaktadır. ABD’nin Ortadoğu’daki iktidarları yıkma ve kendi çıkarlarına hizmet edecek iktidarlar oluşturma isteği sebebiyle karşımıza çıkmaktadırlar.

Bunlara ek olarak AKP büyük bir yönetim sorunu yaşamaktadır. Ani kararlarla alınan bakan değişiklikleri yaşanan sorunlara bir

çözüm olarak sunulmaktadır. Fakat nafile, çünkü bugün yaşanan sorunlar AKP'nin kontrolünü aşmıştır. AKP yıllardır iktidarda olmasına rağmen amatör bir görüntü ortaya koymaktadır. Mafya devlet ilişkileri her gün biraz daha ortaya çıkmakta, ülkemizdeki yangınlar söndürülememekte, zamanında rant uğruna yanlış yapılmış imar politikaları sebebiyle felaketler ortaya çıkmaktadır. Yaşanan yangınlara ve felaketlere çözümü halka IBAN atarak aramaktadırlar. Ek olarak bugün ülkemizi yönetenler bir hafta da söylediklerinden dönmektedir. Yaptıkları hamasetin hakkını görüntüde bile vermektен aciz bir durum söz konusudur.

Bu tabloda AKP-MHP iktidarına muhalefet edenler ise bu krizleri aşma konusunda iç krizlere gebe dir. AKP'nin dış işlerinden sorumlu Davutoğlu'nun partisi, yine AKP'nin ekonomi işlerinden sorumlu Babacan'ın partisi zaten kendilerinin attığı adımların sonuçlarını eleştirmektedir. İYİ Parti MHP'nin içinden çıkmıştır... CHP ise iyice sağa kayarak ilkelerinden kopmuş, AKP ile şekillenen 2. Cumhuriyetin içerisine hapsolmuştur. İstanbul Sözleşmesinden çıkılmasını destekleyen Saadet Partisi ittifak yaptığı unsurlarla ters düşmektedir.

Bu partilerden hiçbiri de krizin temelini oluşturan yukarıda bahsettiğimiz unsurların tamamen karşısında yer almamaktadır.

Eğitim sorunlarının kaynağı ise tüm bu durumlarla ayrılmaz bir bütünlük içerisindedir. O sebeple "Nasıl bir eğitim?" sorusu bizi doğrudan "Nasıl bir ülke?" sorusuna yöneltecektir. Kapitalist-emperyalist sistem ve o sistemin partileri ülkemizi yönettiği sürece geleceğimizi çalmaya, başarısızlıklarını örtmek için barajı düşürdükleri gibi sus payı vermeye devam edecekler.

Bu sebeple bizlerin çok fazla seçeneği yok. Gençliğin bu topraklardan kaçmak gibi bireyci düşünceye sahip olması ya da yine burada kalıp mücadele etmemek, kendini düşünmek gibi bir bireyciliğe hapsolması ise yine bu düzenin işine gelmektedir. Çünkü siz gittiğinizde bu topraklardaki sorunlardan kaçıp, gittiğiniz yerde düzene entegre olmuş bir yaşam süreceksiniz. Bu düzene entegre olmanız ise yine düzeni güçlendirecek bir adım olacaktır. Aynı

zamanda kaldığımızda mücadele etmek dışında yaptığınız her şey öyle ya da böyle bu düzene hizmet edecektir.

Hazıra konmadık, geleceğimizi taştan çıkaracağız. Daha iyi bir eğitim, daha iyi bir yaşam için yeni bir ülke ve yeni bir cumhuriyet mücadelesini yükseltmek görevimizdir. Düşmanımızın tarihsel bir akli ve bir dizi deneyimi var; bizden daha fazla çalabilmek için çok çalışıyorlar. Onlardan daha az çalıştığımız her gün geleceğimizi daha fazla çalışıyorlar. O sebeple yeni döneme girerken aklımıza şunu kazıyalım, bugün liselerde verdiğimiz mücadelenin iddiası çok daha büyüktür. Büyük amaçları olanlar ise bu amaçlar uğruna ne kadar fazla emek ve fedakarlık ortaya koyarsa işte o zaman tarihe kazanacaklardır.

Yeni dönem açılırken çağrımız tüm sıra arkadaşlarımıza: Memleket bu haldeyken sorumluluk bizlerdedir. Çok okuyacak, çok tartışacağız ve hakkımız olan geleceği inşa edeceğiz!

KİMİN BAŞARI-SIZLIĞI? BAŞARISIZLIK ÖĞRENCİDE Mİ?

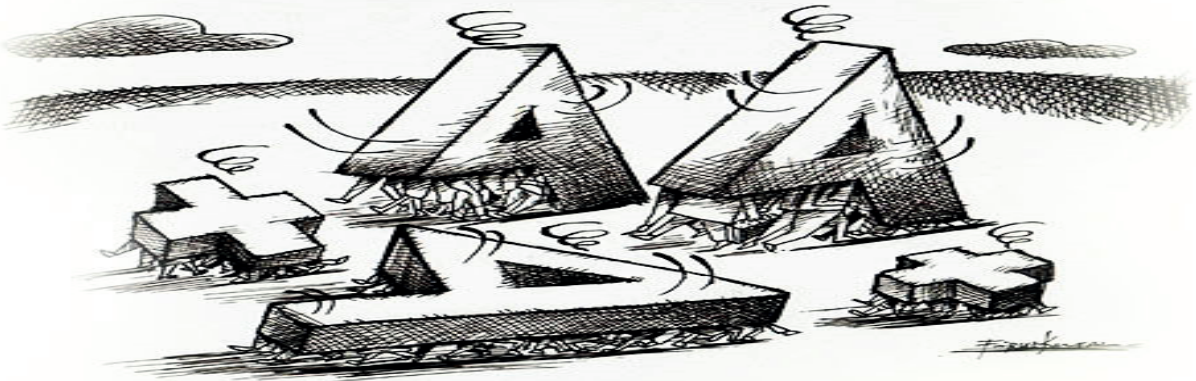
Bir üniversiteye geçiş sınavını daha geride bıraktık. Her sene gelen sonuçların bir önceki seneden daha vahim olması artık şaşılacak bir şey hâline geldi. 2021 YKS’de barajı geçemeyenlerin sayısı geçen seneye göre 100 bin artarak 800 bine yaklaşmış. Hafife alınacak kadar az değil, 2 buçuk milyon kişinin girdiği sınavda neredeyse 1 milyon kişinin 150 puan barajını geçemediği bir tablo var önümüzde.

Barajı geçemeyenlerin sayısındaki artış hâliyle öğrencilerin bu başarısızlığının sebebinin ne olduğunu sorduruyor insana. Okullarda verilen eğitimin niteliksizliği mi? Sınavın zor olması mı? Sürekli değişen Milli Eğitim Bakanları ve MEB politikaları mı? Öğrencilerin tembelliği mi? Soruları daha da trajikomikleştirelim; yoksa barajın yüksek olması mı? Evet, mevcut iktidar biz öğrencilerle dalga geçmek istiyor olacak ki bu senenin YKS barajı, TYT ve AYT’de 10 puan düşürüldü. Son zamanlarda halka müjde vermeyi alışkanlık haline getiren Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın bu sefer de “gençlere müjde” haberiyle barajın düşürüldüğünü söylemesi ise ayrı bir ironi. Dikkat edilmesi gereken nokta ise MHP Başkanı Devlet Bahçeli’nin, barajı geçemeyenlerin sayısının fazlalığını koronavirüs salgınına bağlayıp barajın düşürülmesini istemesinin hemen ardından duyurulması. Bu açıkça iktidarın başarısızlığının sorumlu-

luğunu kendi üstünden atma çabası olarak görülmeli.

Başarısızlığın sebebine dönelim. Meseleyi sadece üniversite sınavıyla sınırlandırmak hiç doğru olmaz. Başarısızlık sadece günümüze özgü değil, aksine ülkemizde yıllardır süregelen kördüğümüne benzeyen bir sorun. Tek bir açıdan bakarsak sorunun kaynağı olarak öğrencileri de görebiliriz ya da sınavın zorlaştırılmasını da. Fakat başarısızlığı tekil tekil değerlendirsek sorunun temel kaynağını saptamakta zorlanırsak. Daha bütünlüklü ve kapsamlı ele alırsak sorunun kaynağına inebiliriz ancak.

Az önce başarısızlığın aslında öğrencilerin değil aksine iktidarın olduğundan bahsetmiştik kısaca. Burası düğümlerden biri olduğundan burayı daha fazla açmalıyız. Barajın düşürülmesinin arkasında “Biz yıllarca sınavları, müfredatları, atamaları

değiştirerek eğitimi daha da kötüleştirdik ama bunu size açık açık söyleyemiyoruz.” ifadesi var. Çünkü AKP iktidara geldikten sonraki süreç içinde eğitimde “dönüşüm” ve “iyileştirme” adı altında tonla değişiklik yapıldı. Bu değişiklikler sadece son 20 yılda AKP ile başlayan değişimlerle sınırlı değil. Köy enstitüleri gibi halkı eğitime ve bilinçlendirme amacı taşıyan ilerici kurumların kapatılmasından bu yana, 50 yıldan fazladır her iktidarın yaptığı değişimler, eğitimi niteliksizleştirmek, gericileştirmek, piyasalaştırmak ve biatçı, tamamcı, bilinçsiz kitleler yetiştirmek dışında başka bir amaçla yapılmadı.

Eğitimin niteliksiz oluşu ise diğer bir düğüm. Altında daha farklı amaçları barındıran bir sorun. Yıllar boyu değiştirilen müfredatlar, devlet okullarına yeterli bütçe ayrılmaması, sınıfların dolduğu ve okul eksikliğinin yaşandığı yerlere yeni okulların yapılmaması, tabela koyma mantığıyla laboratuvar açıp yeterli ekipmanı koymamak gibi sayıp bitiremeyeceğimiz sorunlar adım adım eğitimin nasıl niteliksiz hâle getirildiğine birer örnek. Fakat “Bunların amacı nedir?” diye sorduğumuzda tek bir mantıklı cevap var. O da eğitimi daha rahat piyasalaştırabilmek. Ailelerde “Devlet okullarında yeterli eğitim verilmiyor, çocuğumuzun 'başarısız' olmaması için özel okula göndermeliyiz.” algısını yaratmak için yapıldığı gözümüze sokulurcasına ortada. Son 10 yılda artan özel okulların ve üniversitelerin sayısı da bunu kanıtlar nitelikte. Yapılan bu dönüşümlerle birlikte nitelikli eğitim almak bir yandan zorunluluk hâline getirilirken bir yandan da özel ve paralı hale getiriliyor.

Piyasalaşmanın sebep olduğu düğüm de fırsat eşitsizliği. Ülkemizde göz ardı edilemeyecek bir gerçek var; eşitsizlik. Eşitsizliğin kaynağı ise kuşkusuz kapitalizmden başka bir şey değil. Zengin ve yoksul arasındaki farkın devamlı arttığı bir ülkede yaşıyoruz. Gelir dağılımındaki eşitsizlik de gündün güne artıyor. Fırsat eşitsizliği de doğrudan buradan kaynaklanıyor. Devlet okullarındaki eğitimin niteliksizleştirildiği, nitelikli eğitimin ise adım adım özel okullarla ticarileştirildiği bir düzendeyiz. Her gün yükselen fiyatlarla boğuşan ve düşük ücretle geçinmeye çalışan dar gelirli bir ailenin çocuğunun eriştiği eğitim ile geçim sıkıntısı yaşamayan bir ailenin çocuğunun eriştiği eğitimin aynı olduğundan bahsedebilir miyiz? Elbette hayır. Gelir dağılımındaki eşitsizlik de başarının

önündeki en büyük engel oluyor.

Peki bir öğrencinin ekonomik durumu, çevresi, okuduğu okul, başarısını bu kadar etkilerken eğitim sistemi ondan ne gibi bir başarı sağlamasını istiyor? Beklenen nota ve puana dayalı bir eğitim sistemi içindeyiz. Dayatılan ezberci eğitim ile aldığımız bilgileri sadece not almak için öğrendiğimizden, bizim için hayatla hiçbir bağı yoktur. Eleyici ve ezberci mantık, derslere olan ilgimizi ve derslerle bağımızı kesmektedir. Fakat bunu düzeltmek için hiçbir adım atılmamıştır. İyileştirmeler yapıldığı söylenmiş ama bahsettiğimiz kördüğümüne daha fazla düğüm atılmıştır. Eğitim sistemi; ana mantığı aynı olan ama sadece işleyişi başka olan yönetmeliklerden, gericileşen müfredatlardan, birbirinden farklı olmayan lise ve üniversiteye geçiş sınavlarından ibaret bir kısır döngüye girmiştir.

Eğitimin özü bizi hayata hazırlamak, toplumda yer edinmemizi sağlamakken; tam tersine bilimsellikten ve hayatın kendisinden uzak, her yıl daha da gericileştirilen bir eğitim görüyoruz. Üstüne de sıra arkadaşlarımızla ders notları için yarışırıyoruz. Bu da yetmiyor üniversite kazanabilmek için at yarışırır gibi yarışırıldığımız bir sınav dizisine daha giriyoruz. Küçüklüğümüzden bu yana "başarılı" olmak için önümüze bir sürü engel konuluyor ve sonra başarıyı sadece ezberde, sıralama ve puanda arayan sınav sistemi ile yüz yüze bırakıyoruz. Sonuçları ise intihar oluyor. Bu acı olaylar sadece psikolojye ve aile baskısına bağlanamaz.

Geleceğe dair umutsuzluk ve gelecek kaygısının etkisi büyük. Sorumluları da belli.

Şimdi sorulm. Bir öğrenciyi okuldan ve eğitimden hatta hayattan soğutacak, başarılı olmaktan alıkoyacak daha onlarca sebep varken başarıdan ne kadar söz edebiliriz? Başarısızlık biz öğrencilerin başarısızlığı mı yoksa bu düzenin, iktidarın, yönetenlerin başarısızlığı mı?

Başarısızlık hem geçmişteki iktidarların hem de bugünün gerici AKP iktidarınıdır.

Bunları yapabilen iktidar tam tersine bilimsel, aydınlanmacı, ilerici ve parasız bir eğitim programı izleyebilirdi. Fakat iktidar, karakteri gereği bunu yapma gibi bir amaca sahip değil yıllardır. Temsil ettiği kapitalist sınıfın çıkarı sorgulamayan, düşünmeyen, sadece ona verilen alan, kendi alanına odaklanmış, bilinçsiz kitleler olduğu için buna uygun politikalar izler sadece.

Sonuç olarak sorunun kaynağına değindiğimizi söyleyebiliriz. Burada başarısız bizler değiliz, başarısız olan bu düzendir. Peki başarısızlığa mahkûm edildiğimiz düzende nasıl başarılı olabiliriz? Buraya verilecek en güzel yanıt parası olanın, yandaşın, iyi makamlarda tanıdığı olanın başarılı olamayacağı; öğrencilerin sınav notlarıyla yarışırılmadığı, tersine birbirini desteklediği ve topluma kazandırıldığı yeni bir ülke kurma mücadelesidir. Bu mücadele ise bizlerin en büyük başarısı olacaktır.

Dünya Halklarının Dostu Küba!

Karayip Denizi'nde küçük bir ada olan Küba, 60 yılı aşkın bir süredir sömürgecilerin en aşağılığı olan ABD'nin ağır ambargolarıyla boğuşuyor. Fıili ambargolara ek olarak kara propagandaya da maruz bırakılmakta. Emperyalistlere göre Küba'da insanlar açlıktan ölüyor ve Amerikan rüyasını yaşamak için canını riske atarak ABD'ye iltica ediyor (!) Küba ise bütün bu saldırılara rağmen tüm dünya halklarına desteğini sürdürüyor.

Okuryazar oranının %99,8 olduğu Küba, sağlık alanındaki tüm imkân ve birikimlerini dünya ile paylaşarak insanlığın kurtuluşu için önemli adımlar atmaktadır. Eğitim ve sağlık gibi temel insani ihtiyaçların tamamen devlet garantisinde ve ücretsiz olduğu Küba, emperyalistlere ders vermektedir.

ABD'de neredeyse tamamen özelleştirilmiş olan sağlık sistemi, hastalara hasta

olarak değil kazanç getireceği bir alıcı olarak bakmaktadır. Binlerce insan sağlık sigortası olmadığı için ilaçlara ve tedaviye inanılmaz ücret ödemektedir, ödeyemeyenler ise ölüme mahkûm edilmektedir. İnsanlara sigorta yaparken bile kronik rahatsızlığı olan bireylere sigorta yapmayı tercih eden şirketler, bizlere kapitalist-emperyalist sistemin gerçeklerini göstermektedir. Yukarıda bahsettiğimiz Küba'dan Amerika'ya rüya yaşamaya kaçma yalanı tam tersi olarak doğrulanmaktadır. İnsanlar tekne kiralayıp ABD'den Küba'ya kaçmakta ve orada ücretsiz tedavi hizmeti ve ABD'de yıllarca çalışıp alamayacakları ilaçları maliyet fiyatına almaktadır. (Bu yazılanların sadece propaganda için yazıldığını düşünüyorsanız Michael Moore'un "Sicko" belgeselini izlemenizi tavsiye ederiz.)

İnsana verilen değer sayesinde sağlık ve

eğitim, Küba'nın ekonomik olarak ABD tarafından ambargoya maruz kalmasına rağmen gelişmiştir. Yine bu değer, hastalıkları tedavi etmek değil ortadan kaldırma düşüncesini de beraberinde getirmiştir. Kübalı hekimler kısıtlı imkanlarına rağmen akciğer kanseri gibi ölümcül hastalıklara karşı aşı geliştirmeyi başarmış ve çalışmalarını ilerletmeye devam etmektedir. Fakat kanser ilaçları ve tedavisi kâr getiren büyük bir sektör haline geldiğinden patronlar için hastalıkların ortadan kalkması çok istenilesi değildir.

Sadece koronavirüs salgınında bile ihtiyacı olan tüm ülkelere hekim desteği sağlamış, imkânlarını seferber etmişti. Küba'da koronaya karşı geliştirilen Abdala aşısının, çoğu ülkenin geliştirdiği aşılardan yüksek koruma oranına sahip olması gerçekten büyük bir başarıdır. Emperyalistler aşı karşılığında para isterken, Küba ise aşı karşılığında sadece hammadde talep etmekteydi. Küba'nın aşısı iyi, fakat neden yaygınlaşmıyor diyorsanız; ABD, Küba ile temas eden her ülkeye onlara da ambargo tehdidiyle cevap vermekte.

Sonuç olarak, ABD ülkelere işgal ordularını yollarken Küba ise doktorlarını yollamakta. Bu durum ise aramızdaki keskin uçurumun sadece bir örneğidir. Emperyalistler çıkarları uğruna işgal etmek, sömürmek ve öldürmek için ülkelere girerken; sosyalistler yaşatmak, kurtarmak ve iyileştirmek uğruna hiçbir çıkarı olmaksızın desteğini sağlar. İşte biz ve onlar arasındaki en temel ayrım da budur.

Dünya Halklarının Düşmanı Emperyalist ABD!

Tarih, sınıf savaşımı tarihidir. Serfler ve senyörler, köleler ve efendiler, köylüler ve toprak ağaları, işçiler ve burjuvazi... Yüzlerce yıldır süregelen bu sınıflı toplumsal yapıyı yıkacak irade ancak ve ancak proletaryadadır. Şanlı Ekim Devrimi'yle emeğin ve emekçinin egemenliği kuruldu, sömürü yok edildi. Ardından ise dünya 2 kutba bölündü; bir tarafta Sovyetler Birliği, diğer tarafta ise ABD ve İngiltere gibi batı bloğu ülkeleri. Bir tarafta emekçi halkların egemenliği, diğer tarafta burjuvazinin diktatörlüğü. Bir tarafta kolektivizasyon ve emek, diğer tarafta sömürü. Bir tarafta biz, diğer tarafta onlar...

Nazi Almanya'sının emperyalist amaçlarla dünyayı büyük bir yıkım ve savaşa uğrattık savaşı açması ve yenilmesinin ardından Sovyetler Birliği'nin ve kendi ülkelerinde eşitlik ve özgürlük için mücadele eden, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelere açık desteğine karşı başlatılan soğuk savaşa değinilmesi gerekir. Demokrasi ve özgürlük elçisi ABD'nin (!) haydutluğu, Çin İç Savaşı'nda komünist tarafın zaferi ve 1950 ve 1953 yıllarındaki Kore Savaşı gibi işgal denemeleri ile püskürtüldü. Sovyetler Birliği; Latin Amerika, Afrika ve Asya ülkelerini emperyalizmin sömürsünden çıkarmak için ABD ile amansızca mücadele etti. Emperyalizmin kışkırtmaları ve desteği ile 1956 yılında Macaristan Ayaklanması, Sovyetler Birliği tarafından durduruldu ve ülke işgalci güçlerden tekrar temizlendi. 1956'daki Süveyş Krizi, 1961'deki Berlin Krizi ve 1962'deki Küba Füze Krizi, Soğuk Savaşı daha da körükledi. 1955 ve 1975 yılları arası devam eden Vietnam Savaşı'nda ise ABD destekli Vietnam Cumhuriyeti'ni bozguna uğrattı, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ni kurdu.

1991 yılında Sovyetler Birliği'nin çözülmesi ile birlikte ABD işgal politikalarını alenen başlattı. Balkanlarda Yugoslavya'nın bölünmesi, Kafkasya'daki savaş ve karışıklıklar, 1. Körfez Savaşı ile Ortadoğu'ya "demokrasi götüreceği" iddiası ile Irak çıkartması yapan ABD, 2003 senesine kadar Ortadoğu işgalinin ana üssü haline getirdiği Irak'ı tamamen işgal etti.

Büyük Ortadoğu Projesi ile ülkeleri himayesi altına alma gayesini uygulayan ABD, Türkiye'de ırk ve din siyaseti ile; İran, Irak ve Afganistan'da din ve mezhepçilik ile; Filistin'de ise Siyonizm ile, işgal çalışmalarını bölgesel gerici çetelere askeri güçler aktararak sağlayan ABD 30 yıldır Ortadoğu'da emekçi halkı katletmekte ve sömürmekte.

ABD'nin Ortadoğu'ya verdiği zarar hala devam etmekte beraber, izlerini de barındırma-ya devam ediyor. Suriye'de Esad'a karşı muhalif cihatçı selefi grupları destekleyen ABD, Suriye'de iç savaş çıkartmış, kafa kesen cihatçı grupları AKP ile beraber silahlandırmıştır. Suriye'de şeriatçı Taliban gibi bir iktidar kurmak isteyenlerin ayağına meşru Suriye iktidarını destekleyen halk takılmıştır. Emperyalizm hala Suriye'yi farklı yollardan bölmeye, parçalamaya ve zarar vermeye çalışıyor. Emperyalizmin Suriye'ye müdahalesi mülteci sorununa, savaşıyla ve yıkıma mâl oldu.

Afganistan'da 11 Eylül sonrası Taliban bahanesiyle girilen ülkede, bin Ladin öldürülse dâhi 20 yılı aşkın süredir çıkmayan ve ekonomik zenginlikleri sömüren ABD, dünya halklarının düşmanı bir kan emici olduğunu alenen göstermektedir.

Emperyalist ABD'nin siyasal ve askeri müdahaleler ile yetinmediğini belirtmek gerekir. Ekonomik ve kültürel anlamda da saldırı söz konusudur. Emperyalizm çevresine yardımcı bulunuyorsa onu zehirliyor, kendine daha bağımlı hale getiriyordu. SSCB'nin çözümlüşüne kadar olan süreçte diğer ülkelere yaptığı yardımlar veya verdiği borçlar, SSCB SSCB karşısında aldığı pozisyonun diğer ülkeler tarafından desteklenmesi amacını taşıyan; SSCB'nin dağılmasıyla birlikte uluslararası sömürü mekanizmasını tam boy

ortaya koymuştur.

SSCB dağıldıktan sonra ise Emperyalist ABD borç vermeye ve yardım etmeye devam ediyor fakat karşılığı ise; dolara bağımlılık, kamunun özelleştirilmesi, işçi sınıfının haklarına saldırı giderek artıyor. Fiili olarak girmedeği, giremediği ülkelere ise kapitalizmin zehrini saçmaya devam ediyor. Merkezdeki sermaye diğer ülkelere yayıldıktan belli bir vaade sonra yayıldığı ülkelerdeki işçileri yıllarca sömürerek elde ettiği karı çevre ülkelere tekrar merkeze çekerek kan emiciliğini sürdürüyor.

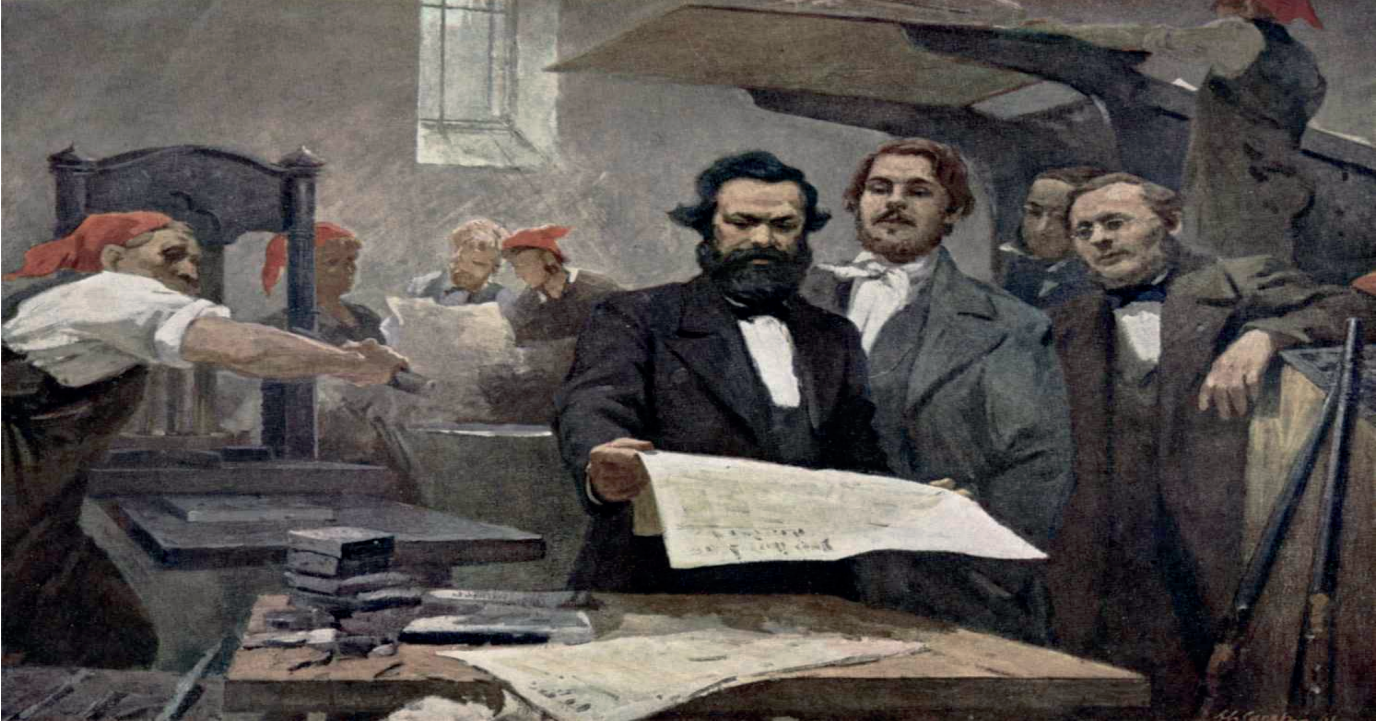
Bu durumun kültürel yansımalarını ise tek boyutlu değerlendirmek yanlış olacaktır. Tek boyutlu derken emperyalizmin, küreselleşme adı altında, şirketlerinin kar oranlarını arttırmak amacıyla bir tüketim kültürü inşa ederek tüm dünyaya yayılması ve bunun sonucunda Amerikan kültürü dediğimiz durumun yaygınlaşmasından bahsetmekteyiz. Burjuva sınıfının çıkarlarının bir kültüre dönüştürülmesi olarak ele almak daha doğru olacaktır. Sadece Türkiye özelinde değerlendirdiğimizde AKP iktidarının dünden bugüne izlediği ekonomi politikaları emperyalizm ile tamamen uyumlu halde. Bunun sonucunda özelleştirme ile birlikte eğitim, sağlık, sanayi üretimi gibi temel alanların verimsizleşmesi ve bu dönemi yaşayan bizim kuşağımızın tamamen kültürel bir saldırıya açık hale geldiğinin göstergesidir. Yine emperyalizmin Ortadoğu politikaları ile şekillenen ülkemizdeki iktidarın karakteri ve bu karakteri gereği izlediği sosyal politikalar; örneğin kindar ve dindar bir nesil yetiştirme hevesinin ucu yine emperyalizme dokunmaktadır.

Anlaşılabileceği üzere emperyalistlerle dost olmanın düşman olmaktan çok bir farkı yoktur. Emperyalizm sömüremeyeceği kimseyle el sıkışmaz, taşa atmaz. Halkların düşmanı ile mücadele etmek bizlerin görevidir. Bu görevin ise gerçekçi tek hedefi emperyalizme karşı başkaldırıdır. Bu başkaldırı ise emperyalizmin bizden çaldıklarını geri alarak ve daha fazlasını isteyerek olmalıdır. Emekten yana tam bağımsız bir Sosyalist Türkiye için verilen mücadele bugün emperyalizme karşı verilecek en büyük yanittir!

Anlatıyoruz:

Diyalektik-Materyalizm

Diyalektik materyalizm, bilmeyen ve daha önce duymamış olan birisi için akıl karıştırıcı iki kelime... Bu durum genellikle felsefeye ilgisi olmayanlar için böyledir. Bu düzende felsefe, bizlere dünyanın herhangi bir yerinde doğmuş, kendi kafasına göre bir şeyler düşünen ve bunların hiç gerçeklikle alakalarının olmadığı bir bütün olarak anlatılmıştır. Birtakım insanlar bir şeyler söylemişler, bunları yazıya dökmüşler; bunların da bizlerle hiç ilgisi yokmuş gibi...

Diyalektik materyalizmi iki sayfada tamamen anlamak mümkün değil öncelikle bunu söylemeliyiz. Felsefeyi tarihsel olarak anlatabileceğimiz ve diyalektik materyalizmi tam anlamıyla detaylı değil ancak yüzeysel olarak anlatmaya çalışacağız. Önceden belirtmekte fayda var; materyalist felsefenin içinde birbirinden ayrı birçok “materyalist görüş” olduğunu bilmeliyiz. Biz ise materyalizmin zirvesini, Marks ve Engels’in geliştirdikleri diyalektik materyalizmi inceleyecek, diğer kaba materyalist görüşlere eleştirilerimizi işleyemeyeceğiz. Şöyle denebilir, “Bizler devrimciyiz, siyasetle uğraşyoruz, AKP’ye karşıyız, kapitalizmden nefret ediyoruz, diyalektik materyalizmi yüzeysel de olsa kavramak ne işimize yarayacak?” Söylemeliyiz ki çok işimize yarayacak. Bugünkü toplumsal yaşamı yorumlamaya ve değiştirmeye yarayacak. Lenin’in de dediği gibi “Devrimci

teori olmadan, devrimci hareket olmaz.”. Ülkemizi eşit, özgür ve sosyalist bir kurtuluşa götürürken diyalektik materyalizmle düşüneceğiz, dünyayı kavrayacağız ve değiştireceğiz!

Diyalektik materyalizmin fikir babaları Karl Marks ve Engels, diğer felsefecilerin bugüne kadar dünyayı yorumladıklarını asıl olanın ise dünyayı değiştirmek olduğunu söylediler. Felsefe hem hayatı anlamamıza hem de nasıl yaşayacağımıza karar vermemizi sağladığına göre; diyalektik materyalizmi kavrayabilmek de tam anlamıyla buraya oturacak. Dünyayı anlamının ve değiştirmenin teorisi materyalizm, yöntemiyse diyalektiktir. Şimdi tam olarak anlamak için materyalizmi ve diyalektiği ayrı ayrı açalım.

Materyalizm

Materyalizmi daha iyi anlayabilmenin yolu, onu karşıtı idealizmle beraber okumaktan geçiyor. Felsefeyi düşünsel olarak ana hatlarıyla ikiye ayırdığımızda materyalizm ve idealizmle karşılaşıyoruz. Materyalizm ve idealizm dendiğinde bir yanlış olarak materyalizmin maddiyata önem verdiği, idealizmin ise ahlaki bir idealizmle karıştırılıp kendisini bir ülküye, amaca adayan, ilerici değerler taşıyan biri olduğu gibi gülünç anlamlar çıkartanlar olmuştur.

Şıg bir tarifile anlatmak gerekirse materyalizm dünyanın bilimsel olarak kavranması, idealizmse dünyanın bir takım metafizik (olağanüstü) şekillerde kavranarak aslında düşüncenin hayatın gerçekliğinden kopartılmasıdır. Felsefenin temel sorunu olan “Madde mi düşünceyi yoksa düşünce mi maddeyi var etti?” sorusu bu iki ana akımda yanıtlanır.

İdealizm, ideanın yani düşüncenin maddeyi var ettiğini, her şeyin düşünceden olduğu anlamını çıkartırken; materyalizmse bilinci yani düşünceyi var edenin madde (doğa ve toplum) olduğunu söyler. Düşünce, maddeden bağımsız değildir. Kendi kendine değil içerisinde bulunduğu ortam içerisinde değişir ve gelişir. Örneğin, bizler içerisinde yaşadığımız doğa ve toplumdan bağımsız değiliz. Düşüncelerimizi, yeni fikirlerimizi besleyen hep içerisinde yaşadığımız dünyadır. İdealizm, içerisinde yaşadığımız dünyanın tanrı, töz, ruh ile açıklanmasını temel aldığından doğanın ve toplumun bu anlamıyla hep aynı olduğunu, hep aynı olması gerektiğini ya da muhafaza edilmesi yani korunması gerektiğini söyler. Fakat dünya hep bir oluş halindedir.

İdealist felsefe bahsettiğimiz gibi metafizik düşünür, gerçeklikleri “gerçek” görmeyen ruh, töz, tanrı gibi metafizik öğelerin yanılması olarak görür. Materyalizm dünyayı bilimsel kavrar. Daha iyi anlamak açısından “Felsefenin

Başlangıç İlkeleri” kitabında Politzer’in verdiği örneğe bakalım. İdealizmin zirvesini temsil eden Berkeley, “Bir sözcükle aynı şeyler, aynı anda bazıları için kırmızı, ağır ve sıcak, başkaları için tam tersi olabiliyorsa, bu demektir ki biz yanlısmaların kurbanıyız ve şeyler, yalnızca zihnimizde vardır.” Materyalizm ise buna şöyle yanıt verecektir “Güneşe bakarsak, biz onun yuvarlak düz ve kırmızı olduğunu görürüz. Bilim bize yanıldığımız güneşin düz ve kırmızı olmadığını öğretir. Öyleyse bilimin yardımıyla güneşe atfettiğimiz bazı yanlış nitelikleri bir yana bırakıyoruz ama bu yüzden güneşin var olmadığı sonucunu çıkarmıyoruz. Oysa Berkeley bu sonuca varıyor.”

İdealizm statükoculuktur, felsefeye dinin ve dogmaların incelti olarak “allı pullu, süslenerek” konulmasıdır. Materyalizmse bilimsellik, devrimciliktir, değişim ve dönüşümdür.

Diyalektik- Materyalizmin İlkeleri

Materyalizm idealizmin aksine dünyanın bir töz, ruh veya tanrının ya da tanrının bir kulunun yüzü suyu hürmetine yaratıldığını düşünmezler. Dünyanın böyle bir amacı yoktur ama her insanın kabul edebileceği ve yok sayamayacağı yasalar vardır. Felsefenin Başlangıç İlkeleri kitabından yine bir alıntı yapacak olursak: “Ona bütün olguların çözümünü verecek bir dogma değil ama hiçbir zaman aynı olmayan koşulları ve olguları hesaba katan bir yöntem, teoriyi pratikten, düşünceyi yaşamdan ayırmayan bir yöntem gerektiğini düşünüyoruz.” Tam olarak da böyledir diyalektik materyalist yöntem gelişebilir, ilerleyebilir, durağan ve yaşamdan kopuk değildir. Bunu şimdi diyalektik yasalarını incelerken daha iyi anlayacağız.

1) Karşıtların birliği (zıtların iç içe geçmişliği) ve mücadelesi yasası

İdealizmin metafizik yönteminin materyalizmin aksine diyalektik yönteminde her şey birbiriyle ilgilidir. Zıtlar iç içe geçmiş ve mücadele etmektedirler. Zıtlar arasında çelişkiler mevcuttur. Bu çelişkiler olmaksızın hareket ve değişimden söz edilemez. Örneğin, işçi sınıfı olmadan patronlar olamaz dolayısıyla kapitalizmden söz edilemez. Her şey birbiriyle ilgilidir etkide bulunur, şartlandırır. “Felsefenin Temel İlkeleri” kitabından yapacağımız bir alıntıyla: “Ama, beyin olmadan

düşünce var mıdır? Psikoloji, fizyoloji olmadan var olamaz ve biyoloji fizyolojiye sıkı sıkıya bağlıdır. Kimyasal süreçler bilinmezse hayatın kendisi de kavranamaz. Buna karşılık kimya molekülleri ele alındığı zaman...” diye örnek uzayıp gider. Metafiziğin her şeyi ayırıp bölen anlayışı bilimi kösteklerken karşıtların birliği ve mücadelesi yasası önümüzde gerçek bir yasa olarak çıkmaktadır.

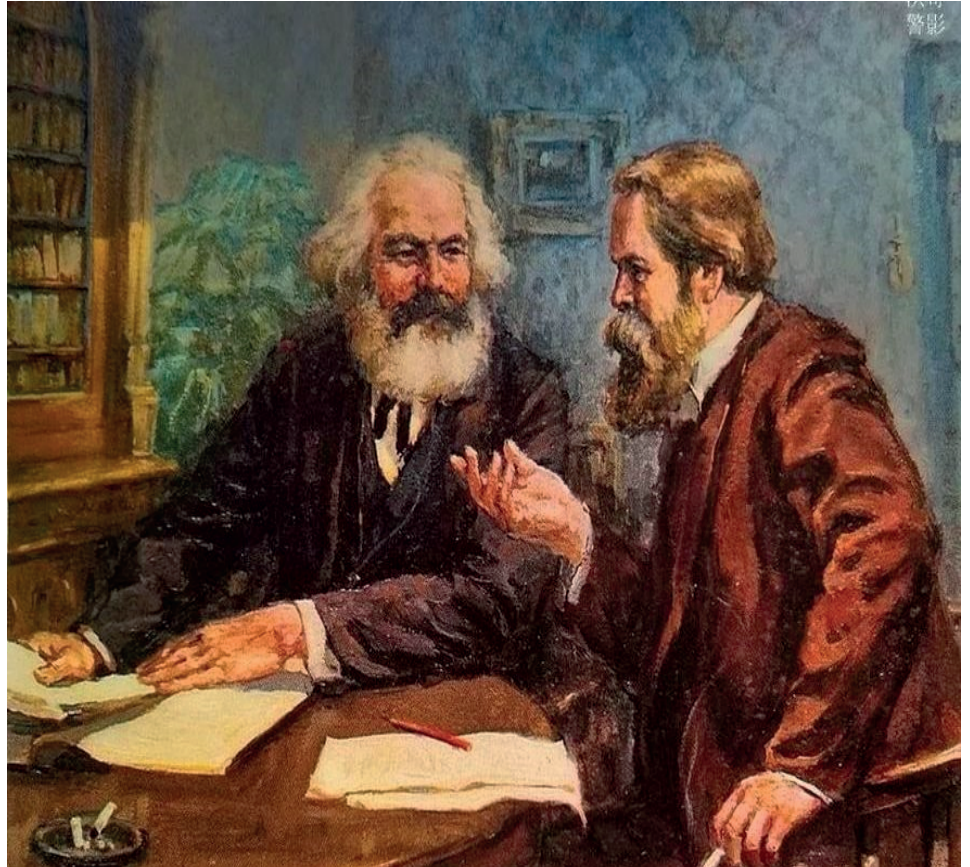
2) Niceliğin niteliğe dönüşümü (nicel değişimler ve nitel dönüşümler) yasası:

Bir şeyin niceliği arttıkça nitel dönüşüme sebep olur. Örgüt büyürse ve niceliği artarsa partileşebilir -yasal anlamında değil toplumsal etki anlamında- daha da güçlenirse iktidar partisi olur. Su kaynatılır belli bir nicelikte buharlaşır ve yahut katılaşır buza dönüşür. Süreçlerde niceliksel bir birikim yarattıktan sonra niteliksel bir dönüşüme sebep olur. Marks’ın bir örneği olarak her biriktirdiğimiz para bir sermaye değildir ancak belli bir nicelikten sonra sermaye niteliğine kavuşur.

3) Olumsuzlanmanın olumsuzlanması (yadsımanın yadsınması)

Karşıtların mücadelesi ile oluşan değişimi açıklar. Dünya sürekli bir oluş halinde olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Değişmeyen tek şey değişimin ta kendisidir. Hiçbir şey olduğu gibi ve olduğu yerde kalmaz. Diyalektikte göre oluşun ve geçişin kesintisiz sürecinden başka hiçbir şey mevcut değildir. Fakat bu bir sarmal halinde ilerler. Örneğin dünyada feodalizm vardı. Krallıklar ve derebeylikleri. Bunlar burjuvazi tarafından yıkıldı ve kapitalist cumhuriyetler kuruldu. Kapitalizm feodalizmden tam anlamıyla kopuk değil onun içerisinde büyüyüp gelişen bir sınıf olan burjuvazi tarafından kuruldu. Kapitalizm onun toplumsal olarak bıraktığı şeyleri taşıyor.

Kısaca bugünden bir örnek vermek gerekirse bugün içinde yaşadığımız kapitalist sistemde işçi sınıfı, devrimci bir sınıf olarak kapitalizmin içinde. Patronlar ve işçilerin birbirleriyle uzlaşmaz zıtlıkları vardır. Bunu aşmanın bir yolu yoktur. Patronların işine gelen hiçbir zaman işçilerin, işçilerin işine gelen hiçbir zaman patronların işine gelmez. Fakat patronlar, işçi sınıfı olmadan patron olamazlar. Bu anlamıyla işçi sınıfı, burjuvaziye olumsuzlayacaktır. Bugün 50 yıl ve yahut 100 yıl önceki gibi yaşamamız buna örnektir.

12 EYLÜL 1980: TARİHİN KARA GÜNÜ

Bu ay "Tarihten İzler" bölümünde ele alacağımız konu 12 Eylül Faşist Darbesi. Konumuzu işlerken sırasıyla gericiğin temellerinin nasıl atıldığına ve beraberinde gelen karanlığa teslim oluşu inceleyeceğiz.

12 EYLÜL FAŞİST DARBE-Sİ İLE BİRLİKTE GERİ-CİLİĞİN TEMELLERİ ATILDI

12 Eylül Darbesi'nin üstünden 41 yıl geçmiş olmasına rağmen topluma olan müdahalesinin 80'li yıllarda ANAP, günümüzde ise AKP iktidarıyla devam ettiğini söylemek mümkün. İlk olarak, 12 Eylül faşist darbesini yalnızca askerin yönetime el koyması olarak tarifleyemeyeceğimiz gibi, ülkemizin bugün içinde bulunduğu karanlığa teslim oluşunun ilk adımlarından biri olduğunu başa yazmak gerekir. 12 Eylül ile derinleşen baskıcı ve

gerici politikalar bugün yaşadığımız toplumda bizleri halen daha karanlığa sürüklemektedir. Bu karanlığın mimarı yine bugün olduğu gibi hem burjuvazi hem de emperyalistlerdir.

Sermaye sınıfı; karşısında ciddi bir tehdit haline gelen yükselen devrimci mücadeleyi sönmüldürmek ve hem siyasal hem de ekonomik basiretsizliğini ortadan kaldırmak için bir çıkış yolu arıyordu. 70'li yıllarda yükselen işçi sınıfı mücadelesinin önüne geçmek, toplumu örgütsüzleştirmek ve emperyalizmin neo-liberal politikalarını hayata geçirmek cuntacı generallerin başlıca hedeflerinden

birkaçıydı. Sonucunda darbe, 24 Ocak Kararları ile istediği sonucu elde edemeyen burjuvaziye ayaklarını sağlam basacağı yeni bir zemin oluşturmuş, aynı zamanda Batı Bloğunun temsilcisi emperyalistleri sevindirmiştir. Darbeyle birlikte sermaye sınıfı emellerine ulaşırken çıkarları doğrultusunda emekçilere saldırmış, sol mevzi kaybetmiş, siyasal İslam hızla yayılmış ve toplum çürümeye mahkûm edilmiştir. Nihayetinde sözü geçen yapısal dönüşümler toplumun derinlerine kazınmıştır ve bugüne dek varlığını sürdürmektedir.

12 EYLÜL'ÜN TEMSİLCİ-Sİ: AKP İKTİDARI

Bu tablonun bize yabancı gelmediği apaçık ortadadır. Günümüzde AKP iktidarı bu faşist zihniyetin devamacısı konumundadır. 2010 referandumunda 12 Eylül'le sözde hesaplaşmalara giren AKP, halkı kandırmaya çalışmıştır. Biliyoruz ki 12 Eylül'le birlikte atılan tohumların meyvesidir AKP. Hatta bu misyonla

hareket ederken emperyalizme daha bağılı, emekçileri daha çok sömüren, dinci gericiliği esas alan politikalarla beslenmektedir. 12 Eylül faşizmiyle artan Amerikancılık, eşitsizlik, adaletsizlik ve gericilik halen ülkemizde artarak devam etmektedir.

12 Eylül 1980 darbesiyle burjuvazi, işçi sınıfına her alanda müdahale etmiştir. Solun üzerine gidilmiş, sendika ve dernekler kapatılmış, binlerce devrimci tutuklanıp işkenceye uğramış, hapis yatmış ve katledilmiştir. 1982 yılında anayasanın değişmesiyle beraber temel hak ve özgürlükler baskı altına alınmış, üniversitelerde YÖK ile birlikte öğrenciler ve akademisyenlerin siyasi faaliyet yürütmeleri yasaklanmış, düşünce ve basın özgürlüğü kısıtlanmıştır. Yine darbeye birlikte binlerce insan vatandaşlıktan çıkarılmış, Olağanüstü Hal Yasası çıkmış, sıkıyönetim komutanlarının yetkileri artırılmış ve dinci gericilik tavan yapmıştır. 1 milyon 683 bin kişi fişlenmiş, 650 bin kişi gözaltına alınmış, 230 bin kişi yargılanmıştır. 7 bin kişi için idam cezası istenmiş ve 517 kişiye idam cezası verilmiştir. 71 bin kişi TCK'nın 141,142,163. maddelerinden, 98 bin 404 kişi de "örgüt üyesi

olmak" suçundan yargılanmış, gazeteler ve gazeteciler için davalar açılmış, yüzlerce kitap ve film yasaklanmıştır. 12 Eylül Faşist Darbesi toplumun hak ve özgürlüklerini kısıtlamış, baskıcı politikalarla sindirmeye çalışmıştır.

Tarihin bir kara günü olarak hafızalarımızdan çıkartmamamız gereken bugün ve beraberindeki enkaz her geçen gün emekçilerin üzerine çökmektedir. 12 Eylül ile temeli atılan, gericilik ve piyasacılık taşlarıyla döşenmiş olan bu yol AKP'nin yoludur. 41 yıl önce memleketi karan-

lığa boğanlar bugün hala iktidardadır. Emekçiler hala sömürülmekte, hakları elinden alınmaktadır. Gençlik yine baskı altına alınmakta, geleceksizliğe itilmektedir. Emperyalistlerle olan ilişkiler gelişmekte, memleketimiz yağmalanmaktadır.

BUGÜNKÜ KARANLIĞIN MİMARİ:12 EYLÜL

12 Eylül'ün yaşattığı acılar, verdirdiği kayıplar ve kirli oyunları daha birçok örnekle sıralanabilir ama yalnızca 12 Eylül ile sınırlanabilir. Emperyalizmin sömürmeye yönelik müdahalesinin başlıca araçlarından biri olan 12 Eylül sayesinde Türkiye, çok yönlü kuşatmalarla neo-liberal politikaların esiri olmuştur. Bu esaret AKP eliyle devam ettirilmektedir. Bugün ülkemiz emperyalizmin kirli oyunlarına maşa olmakta, emekçiler daha yoğun sömürülmekte ve gericiler meydanları doldurmaktadır. Kısaca 12 Eylül'ün rüzgârı hala esmekte ve kimilerine yol göstermektedir. Ancak hava dönecektir. İşte o zaman 12 Eylül'le hesaplaşmayanlar bugünlerin hesabını vereceklerdir.

Sosyalist Liseliler'den Mesaj Var!

Sosyalist Liseliler dergisi, liseli gençliğin pusulası olmaya devam ediyor!

MERHABA ;

Pandemi ile geçirdiğimiz 1,5 yılın ardından okulların 6 Eylül de açılması kararı ile sınıflara geri dönecek liseli gençlik için bundan sonraki süreç daha zor ve yıpratıcı olacak. Salgın döneminde öğrencilerin online eğitime ulaşımında yaşadığı sıkıntılar ve bir kısım işçi ve yoksul aile çocuklarının işyerlerinde çalışmak zorunda olması, ve eğitimlerinin aksaması uzun vadede öğrenciler için büyük kayıplara neden olacak.

AKP ve hayatın her alanındaki gerici ve piyasacı politikaları; gençliği, eğitimsiz- liğe ve geleceksizliğe sürüklerken, emekçileri açlığa, yoksulluğa ve kabarık faturalara mahkum etti.

Çeteleri, tarikatları, patronları ve faşistle- riyle, işçi sınıfını ve geleceğin işçileri olan gençliği tahakküm altına almaya çalışıyor. Emekçilere ve gençliğe bu kadar baskı ve zorlamanın arttığı ortam ve koşullarda, düzen siyasetinin özneleri kitlelere "aman tadımı kaçmasın" yaklaşımı ile seçimi beklemelerini söyleyip, sandığı işaret etmeye devam ediyor. Bu yozlaşmış ve kokuşmuş düzene karşı gerekli mücadele ve özveri göstermekten kaçıyorlar.

Biz, Sosyalist Liseliler olarak AKP'nin ve muhalif görünümlü düzen siyaseti partilerinin, gençliğe empoze ettiği 'bireysel düşünen, apolitik' bakış açısını değiştirmek için, bütün sıra arkadaşlarımıza ulaşmak için, onlara sınıf bilincini kazandırmak, Sosyalizmi tanıtmak için mücadele ediyor ve yeni dönemde mücadelemizi yükseltmeye devam ediyoruz.

Sıra arkadaşlarımızı, umudun düşmanları ile mücadele etmeye, karanlıkları aydınlatmaya, yarınların Sosyalist Türkiye'sini inşaa etmek için gerekli iradeyi göstermeye, özverili bir çalışma ile mücadeleyi yükselterek sürdürmeye davet ediyoruz!

Bu mücadele serüveninde Sosyalist Liseliler dergisi, liseli gençliğin pusulası olmaya devam ediyor!

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!

Adana Sosyalist Liseliler

Ülkemizi her şeyiyle bir yağma ve rant alanına dönüştüren AKP'nin, eğitimi de özelleştirip sermayenin kollarına teslim etmiştir. Temeli sermayenin çıkarlarına dayanan gelir ve fırsat eşitsizliğinin olduğu bu sistemde parası olanın daha iyi eğitime ulaşması olanaklı kılınmıştır. Yıllardır süregelen bu eğitim sisteminin gençliğe bir şey vermediği gün gibi ortadadır. Gençlik artık düzen partilerine bel bağlamamakta geleceğin bizim ellerimizde olduğunun bilincine varmakta ve her alanda mücadelesini sürdürmekte.

Piyasacılığın ve gericiliğin yarattığı karanlığa, umutsuzluğa ve çürümüşlüğe karşı, liseleri aydınlatan ülkenin ilerici, yurtsever, aydınlanmadan ve eşitlikten yana olan liselileriyiz! Gençliği geleceksizliğe, kadınları karanlığa, emekçileri yoksulluğa mahkum eden bu sisteme sessiz kalmıyoruz. Bu karanlığı yıldırmak değil, umudumuz ve örgütlülüğümüz aydınlatacaktır. Parasız, eşit, ulaşılabilir bir eğitime ulaşmak ancak örgütlü mücadeleden geçmektedir. Tüm liseli sıra arkadaşlarımızı mücadelemize ses vermeye, sosyalizm şiarını birlikte yükseltmeye çağırıyoruz.

İstanbul Sosyalist Liseliler

Akp iktidarının piyasacı ve gerici politikaları her alanda olduğu gibi lise eğitiminde de politikalarını dayatmaya devam etmektedir. Bilimsel olmayan kalitesiz eğitim, dindar nesil yetiştirme politikaları, meslek liselilerinde gençliğin ucuz iş gücü olarak yetiştirilmesi bu gün memleketi umursa- yan ve yaşanabilir bir düzen isteyen bütün liseliler bu dayatmaya karşı durmalıdır. Bu haksız, adaletsiz, acımasız sömürü düzene karşı mücadele vermek her liselinin sorumluluğudur. Bu mücadeleye dahil olmak için sende Sosyalist Liselilere katıl!

İzmir Sosyalist Liseliler

Hangi Kaynaklarla Eşit, Parasız ve Bilimsel Eğitim Elde Edebiliriz?

Türkiye'deki eğitim sisteminin ne kadar rekabetçi, ezberci, niteliksiz, bilimden uzak ve gerici olduğu; parası olanın çok iyi şekilde okuyacağı bir sistem olduğu YKS ve LGS'de gözler önüne birçok kez serilmiştir. Aslında rekabet anasınıfı dönemlerinden başlıyor. Maddi durumları iyi olan aileler kendi çocuklarını özel okullarda okutma fırsatı buluyor. Ama bir emekçi çocuğu ise devlet okulunda, üstüne paralar vererek zar zor okuyabiliyor veya maddi durumu yetersiz kaldığı için okuyamıyor.

Anasınıflarından itibaren baş gösteren eşitsizlikler, lise ve sonrasında da devam ediyor. Her gencin eşit ve parasız eğitim alması gerekirken ülkemizde diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi parası olanın iyi şartlar altında okuduğu bir durum ortaya çıkıyor. Devlet okulların da her şeyin bize ücretsiz şekilde temin edilmesi gerekiyor. Giydiğimiz üniforma, kalemimiz, defterimiz, çantamız ve akla gelebilecek bütün okul araç ve gereçleri... Bunlar ücretsiz karşılanmadığı gibi bizlerden türlü türlü ücret ödememiz isteniyor. Okullarımızda "Devlet bize şu kadar bütçe ayırıyor ama yetmiyor." denilip farklı masrafları öğrencilere yükleniyor.

Eğitimin içeriği bilimsel olmayan gerici kaynaklar barındırıyor. Okuldan alınan eğitim ile YKS veya LGS sınavlarında barajı geçemeyen binlerce, milyonlarca öğrenci var. Bunun farkında olan öğrenciler sınavlarda daha iyi sonuç alabilmek için dershanelere başvurmak zorunda kalıyor. Dershane fiyatları ise Türkiye şartlarında ortalama bir ailenin aylarca yaptığı birikim ile ya da kredi borcuna girilerek anca ödeniyor. Hem sistem gençlere eğitim vermiyor hem de en iyi şekilde mimar, avukat, doktor olmalarını

bekliyor. Bir de kameralar karşısına geçip "Z kuşağına güveniyoruz." deniliyor.

Özel okullara ise dershanelerden bile pahalı fiyatlar ve arada bir yapılması gereken bağışlarla kaydolunuyor. Özel okullarda atanamayan öğretmenler sınavlarla işe almıyor ve daha düşük ücretle fazladan çalıştırılıyor. Özel okul patronlarının kar elde etmesi için her şey mümkün kınıyor.

Meslek liselerinde doğru düzgün laboratuvar, atölye bile yokken özel okullarda akla gelebilecek her şey oluyor. Özel okullarda şişirme notlarla birlikte dönem sonundaki puanlar toplanılıp YKS veya LGS sınavlarına eklenince sıralamalarda, puanlarda fark çok yüksek dereceye geliyor.

Eğitimdeki fırsat eşitsizliği yıllarca böyle devam ediyor. Maddi durumu yetersiz kalan öğrenciler istedikleri bölümlere, mesleklere ulaşamıyor, aldıkları eğitim çok yetersiz kalıyor ve gençleri geleceksizliğe doğru itiyor. Ama maddi durumu iyi veya çok iyi olan öğrenciler ise parasıyla istedikleri şekilde eğitim alıp hedeflerine ulaşabiliyor.

Eğitimdeki fırsat eşitsizliği yıllarca böyle devam ediyor. Maddi durumu yetersiz kalan öğrenciler istedikleri bölümlere, mesleklere ulaşamıyor, aldıkları eğitim çok yetersiz kalıyor ve gençleri geleceksizliğe doğru itiyor. Ama maddi durumu iyi veya çok iyi olan öğrenciler ise parasıyla istedikleri şekilde eğitim alıp hedeflerine ulaşabiliyor.

Sermaye iktidarı ise her şeye para bulmasını biliyor;

-Kanal İstanbul gibi çılgın projelere bütçe ayırıyorlar,

-Patronların borçlarını bizden çaldıklarıyla bir çırpıda siliyorlar,

- Ülkede yanan yerlere otel dikmek için türlü anlaşmalar yaparak para bulunabiliyor,

- HES'ler için ayrı bütçeler ayrılıyor, -128 milyar dolara daha ne yaptıklarını bile bilmiyoruz,

- Ülkeyi ranta talana açarken bütçe ayrılıyor ama eğitime gelince para yok,

- Farklı farklı ülkelere yardım için bütçe ayırıyorlar,

- Hem yazlık hem kışlık saray yaptırmasını da biliyorlar,

- Makam araçları için çok yüksek derecede bütçe ayırıyorlar,

- Yaşadıkları sarayda altın musluklar için milyonlarca para ödüyorlar,

- Taktıkları çantadan, giydikleri kıyafetlere kadar milyonlarca ödeme yapıyorlar,

- Tarikatlara, vakıflara dinci gerici her şeye para bulup en iyi şekilde hizmet ediyorlar,

- Organize suç örgütlerine, mafyalara, çetelere bile para aktarıyor,

Ve daha gün yüzüne çıkmayan türlü rezillik için para harcıyor. Gençler bu ülkenin aydınlık yüzüdür. Eşit, parasız eğitim almaları da en doğal haklarıdır. Onlarca şey için para harcanması yerine ülkemizde eğitimin kalitesi değişebilir. Fakat bu düzenin tercihi, bizler değiliz. Bu pislığı sosyalist devrim temizleyecektir. Biz sosyalistler iktidara geldiğimizde patronların ve temsilcilerinin bizden çaldıklarını geri alacak eşit, parasız ve bilimsel bir eğitimi herkes için en temel hak ilan edeceğiz. Bu sebeple geleceksizliğe karşı, bu karanlık düzeni aydınlatmak için liselileri Sosyalist Liseliler'e katılmaya; hakkımız olanı almak için mücadeleye çağırıyoruz.

AYDINLANMA OKULLARI'NA KATIL!

Liseli gençliğin üreteceği, beraber okuyup tartışacağı ve Yeni Bir Ülke kavgasını yükselteceği Aydınlanma Okulları başlıyor! Liseli Arkadaş,
Seni de geleceğimizi çalanlara, bizlere gericiliği reva görenlere karşı Aydınlanma Okulları'nda gelecek mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz!

